

Færgerne, hvor der er i høj Grad Brug for hans Virksomhed; det er lettere at undvære en Styrmand end en Kaptajn, det vil det ærede Medlem let forstaa. Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse taler om, at Kaptajnen dog skulde have Adgang til at paavise de Mangler, han har fundet ved Skibet, da det er ham, som er ansvarlig for dets Sødygtighed, saa har han jo fuld Adgang dertil. Intet Skib bliver sendt til Reparation, uden at det bliver ledsaget af en Erklæring fra Skibsføreren om, hvad han har fundet af Mangler ved Skibet, og naar Reparationen er færdig, faar han Adgang til at kontrollere, om disse Mangler ere afhjulpne. I saa Henseende kan man sikkert ikke fremføre nogen begrundet Anke. Saa spurgte det ærede Medlem, hvad jeg mente om Kieler-Routen. Det har jeg udtalt i Fjor Sp. 654—55 og skal ganske henvise dertil. Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse sammenligner vore Skibe og det, vi gøre for dem, med det, Tyskerne gøre, glemmer han formentlig to Ting, dels at Routen i Forvejen giver os et ikke ubetydeligt Underskud, dels at den tyske Route faar en særdeles betydelig Statsubvention fra den tyske Regerings Side, som gør, at den kan anvende mere end vi paa sine Skibe — hvis saadant er Tilfældet, hvad jeg ikke direkte kan bekræfte. Det ærede Medlem ankede over „Svineri, Smuds og Støv i vore Kupeer“, som han henførte til den Omstændighed, at vore Baner ere belagte med Grus i Stedet for med Skærver. Her maa jeg i alt Fald delvis give det ærede Medlem Ret. Det ulidelige Støv, der om Sommeren ledsager Kørselen paa vore Baner, særlig paa de Linier, hvor de hurtige Tog fare, altsaa ikke mindst paa Linien København—Korsør, skyldes virkelig den Omstændighed, at vore Banelegemer ere belagte med Grus, og det er jo rigtigt, at i Udlandet er dette for en væsentlig Del ikke Tilfældet; der bruger man Skærver. Det ligger naturligvis i, at man der — det gælder baade England, Tyskland og flere andre Lande — har Bjerge og saaledes kan komme lettere til Skærver, end vi kunne det i vort stenfattige Land. Vi kunne naturligvis, naar vi ville betale, hvad det koster, ogsaa faa Skærver, og jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at det er under alvorlig Overvejelse i Generaldirektionen at gøre en Forandring i saa Henseende. Vi erkende nemlig, at det er fortvivlet med dette Støv, og vi kende jo ogsaa det Smuds, som det medfører i Kupeerne. Jeg kan imidlertid

oplyse det ærede Medlem om, at blot det at omlægge Strækningen København—Korsør med Skærver i Stedet for med Grus efter et foreløbigt Overslag vilde koste et Par Millioner Kr. Derfor er man ogsaa ved at undersøge, om man ikke kunde slippe med en Mellemvej ved at belægge Banelegemet i et Par Tommers Dybde med Ral, som vi jo dog have noget af her i Landet ved vore Kyster, og derved undgaa de kostbare Skærver. Hvis det bekræfter sig, vil det forhaabentlig vise sig, at man for en langt mindre Sum kan komme til Foranstaltninger, som i væsentlig Grad befri os for Støvet. Det ærede Medlem har ogsaa Ret i, at man derved, selv om Forandringen fra Begyndelsen af kostede ikke saa lidt, vilde slippe billigere fra den aarlige Vedligeholdelse baade af selve Banelegemet og af Maskiner og Vogne, som skulle befare Banen. — Det ærede Medlem ankede over, at Generaldirektøren havde meddelt Ledvogterne paa Strækningen Nyborg—Strib og Vamdrup—Fredericia, at de skulde faa et Fridøgn hver 14de Dag som Forsøg, idet han deri saa en Bebudelse af, at man vilde fratage dem dette Fridøgn igen, hvis ikke Forsøget faldt tilfredsstillende ud. Dette er en Misforstaaelse. Generaldirektøren har meddelt mig, at Ordet „Forsøg“ i denne Forbindelse kun er brugt med Hensyn til andre Strækninger end disse. (Afbyrdelse af Lange). Naa ja, saa er der jo ikke noget at anke over. Der er hidtil ikke forefaldet noget, som kunde gøre En ked af det Forsøg, saa der er al Grund til at tro, at man vil gaa videre i saa Henseende ogsaa paa de øvrige Strækninger; det vil jeg i alt Fald gøre mit til. — Det ærede Medlem ankede dernæst over den Maade, hvorpaa jeg, efter det derom forelagte Forslag, vil søge at skaffe Dækning for en Del af de stærkt forøgede Udgifter, som det ny Lønningsforslag vil paaføre Statsbanerne, og sagde, at det var paa de mest forhadte Punkter, Hurtigtogbilletterne og Rejsegodsindskrivningsgebyret, at jeg havde tænkt at søge Forhøjelse. Naa, det er jo dog den mindste Del af Forhøjelsen, der søges der; det er jo kun 235,000 Kr. tilsammen, medens Resten af Millioner kommer paa andre Steder. Jeg tror for øvrigt slet ikke, det ærede Medlem har Ret i, at det er de mest forhadte Punkter, men det kunne vi jo tales nærmere ved om, naar vi komme til dette Lovforslag. Maa ske jeg kun her i al Almindelighed maa sige, at Anker mod mit Forslag, for saa vidt angaar de Punkter, hvorpaa jeg har